

Naturalizace v České republice (GA15-07626S)
podle zákona č. 40/1993 Sb.
prac. č.: 0440

Dodatečně anonymizováno
v souladu s GDPR

MINISTERSTVO VNITRA
ODBOR VŠEOBECNÉ SPRÁVY, ODDĚLENÍ STÁTNÍHO OBČANSTVÍ A MATRIK
nám. Hrdinů 3, 140 21 Praha 4

Č.J.: VS- 2202/835.3/2-2014

V Praze dne 10.7. 2015

Rozhodnutí

Ministerstvo vnitra rozhodlo ve věci žádosti o udělení státního občanství České republiky podle § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů, kterou podali **indičtí státní občané** **Badulpur – Indie, a jeho nezl syn** nar. **Janumangarh – Indie**, trvale bytem

takto:

žádosti výše jmenovaných o udělení státního občanství České republiky se **nevyhovuje.**

Odůvodnění

Žadatel podal dne 27. 11. 2013 prostřednictvím Úřadu městské části Praha 15 žádost o udělení státního občanství České republiky. Do žádosti zároveň zahrnul se souhlasem jeho matky svého nezl. syna Správní řízení ve věci bylo zahájeno dnem 13.2. 2014, kdy žádost došla na Ministerstvo vnitra.

Ministerstvo vnitra svým usnesením o přerušení správního řízení ze dne 27.10. 2014 žadatele informovalo o zahájení správního řízení podle ust. § 44 správního řádu a § 10 odst.4 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů, a dále jej poučilo o jeho právu nahlížet do spisu, navrhopvat důkazy, činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí a vyjádřit v řízení své stanovisko včetně vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí. Současně jej správní orgán vyzval, aby odstranil vady svého podání, resp.ve stanovené lhůtě zaslal správnímu orgánu v daném usnesení konkrétně uvedené dokumenty a vyjádření. Žadatel tak ve lhůtě mu určené učinil.

V průběhu správního řízení byly zjištěny následující skutečnosti.

Žadatel přicestoval do České republiky v roce 1993 coby zaměstnanec , spol. s r.o, která se zabývala velkoobchodním prodejem textilu, kůže a ročně vyrobeného zboží. V této společnosti působil jako prodavač, a to do roku 1995. V roce 1996 založil se svými kolegy v Brně spol. s r.o. která se zabývala importem zboží z Indie a následným velkoobchodním prodejem

v ČR. Od roku 1999 až do roku 2003 působil ve spol. s r.o. India International, zabývající se importem zboží z Indie. V mezidobí, v roce 2000, v Indii uzavřel manželství, v březnu roku 2002 se z tohoto manželství v Indii narodil syn, zahrnutý do žádosti o udělení státního občanství České republiky. V říjnu roku 2012 založil další spol. s r.o., která se zabývá zprostředkováním obchodu a služeb. Z daňových přiznání předložených žadatelem vyplývá, že mu z podnikání nevznikají téměř žádné daně. Cizinecká policie potvrzuje, že žadatel měl vízový pobyt v ČR za účelem účasti v právnické osobě od 29.7. 1996, dlouhodobý pobyt na jejím území měl od 10.10. 2005. Od 9.5. 2006 má v ČR povolen trvalý pobyt. Dle jejího sdělení se žadatel dopustil přestupku na úseku vstupu a pobytu cizinců v ČR tím, že nenahlásil změnu adresy, za což mu byla v roce 2009 udělena bloková pokuta ve výši 1.000,- Kč, kterou následně uhradil. Jeho syn měl v ČR od 11.1. 2004 vízový pobyt za účelem sloučení rodiny s cizincem, od 10.1. 2005 měl za tímtež účelem v ČR povolen dlouhodobý pobyt. Od 14.12. 2006 má na jejím území povolen trvalý pobyt.

Žadatel i jeho syn splňují podmínku, výslovně uvedenou v § 7 odst.1 písm.a) zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů, neboť mají v České republice povolen trvalý pobyt delší pěti let ke dni podání žádosti a po tuto dobu se na jejím území převážně zdržují.

Pokud jde o podmínku uvedenou v § 7 odst.1 písm.b) citovaného zákona, tj. pozbytí dosavadního státního občanství, správní orgán konstatuje, že s odkazem na ustanovení § 74 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky, se její splnění nevyžaduje.

Z trestního rejstříku vyžádaného správním orgánem z moci úřední je patrné, že žadatel nebyl v posledních pěti letech (ani nikdy předtím) v ČR pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin, čímž splňuje rovněž podmínku uvedenou v § 7 odst.1 písm.c) zákona č. 40/1993 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Na jeho nezletilého syna, který dosud nedosáhl věku 15 let, se splnění této podmínky nevztahuje.

Z protokolu o pohovoru z českého jazyka, uskutečněného na příslušném úřadu podle vyhl. MŠMT č. 137/1993 Sb., pak vyplývá, že žadatel pohovorem prokázal znalost českého jazyka, a splňuje tak i podmínku uvedenou v § 7 odst.1 písm.d) výše citovaného zákona. Ani tato podmínka se na jeho nezletilého syna nevztahuje.

Jak je však uvedeno výše, žadatel se dopustil přestupku na úseku pobytového režimu stanoveného cizincům tím, že nenahlásil změnu adresy, a nesplňuje tudíž podmínku uvedenou v § 7 odst.1 písm. e) předmětného zákona. K uvedenému přestupku na vyžádání správního orgánu žadatel písemně uvedl, že se tak stalo v době, kdy dostal nový byt (správní orgán dodává, že se jednalo o zakoupení bytu ze strany žadatele) a rodina začala s jeho zařizováním. Změnu adresy pak nahlásil dne 17.2. 2010, když v bytě prý začala rodina fakticky bydlet kolem 15.2. 2010, což ovšem nikterak neprokázal. Pokutu dle svého vyjádření zaplatil proto, že nechtěl mít potíže. Požádal o prominutí tohoto přestupku, k němuž dle jeho názoru došlo nedorozuměním. Tento názor však správní orgán nesdílí, neboť v případě žadatele byl porušen zákon o vstupu a pobytu cizinců na území České republiky ve formě

přestupku, za nějž byl nucen řádně zaplatit pokutu. Byl-li by žadatel opravdu přesvědčen, že se takového jednání nedopustil, je pravděpodobné, že by se proti zaplacení pokuty relevantními právními prostředky bránil, to se však z jeho strany nestalo. K tomu je nezbytné uvést, že uvedenou podmínku lze s odkazem na ust. § 11 odst.4 daného zákona prominout žadateli, jehož případ by byl shledán hodným zvláštního zřetele. U žadatele se však dle přesvědčení správního orgánu o takový případ nejedná. Žadatel, jak vyplývá z jím uvedeného, si nepřipouští žádné pochybení, své protiprávní jednání pak bagatelizuje tím, že jej považuje za pouhé nedorozumění. Za těchto okolností správní orgán žadateli splnění uvedené podmínky neprominul. Správní orgán krom toho, že manželka žadatele a matka dítěte zahrnutého do žádosti o státní občanství ČR nežadá, nemohl nepřihlédnout ani ke skutečnosti, že žadatel po celá léta v ČR odváděl do státního rozpočtu ČR minimální resp. žádné daně, přesto si mohl dovolit v roce 2009 zakoupit byt v hodnotě cca 4. 500 000 Kč, přičemž hypoteční úvěr činil pouhých 2.500 000 Kč. Je tak otázkou, jakým způsobem nabyl prostředky ke koupi dané nemovitosti, resp. jakým způsobem splácí hypotéku, když v podnikání se mu dle jím předložených daňových příznání zjevně nedaří. K tomu správní orgán zdůrazňuje, že transparentnost finančních příjmů žadatelů o udělení státního občanství České republiky je krom splnění zákonem stanovených podmínek jedním z hlavních předpokladů pro udělení státního občanství ČR, což ostatně vyplývá i z judikatury nezávislých soudů ČR. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že podle platné právní úpravy je ve výlučné kompetenci Ministerstva vnitra, zastupujícího zájmy České republiky, zda toho kterého žadatele přijme do státního svazku ČR či nikoliv. Žadateli rozhodně nemusí být státní občanství uděleno ani za předpokladu, že všechny zákonem stanovené podmínky splňuje, natož pak tehdy, pokud některou z nich nesplňuje, byť by dokonce splňoval (nejde o případ žadatele) některý ze zákonných důvodů pro její případné prominutí, když na prominutí splnění jakékoliv zákonné podmínky ani na udělení státního občanství ČR není právní nárok. Tato zásada, obsažená v zákonu č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů, je podepřena i usnesením Ústavního soudu čj. IV.ÚS 586/99 ze dne 8.3. 2000, resp. usnesením Ústavního soud čj. II. ÚS 624/06 ze dne 17.5. 2007, na které tímto správní orgán odkazuje.

Za všech, v daném správním řízení zjištěných skutečností a okolností uvedených výše, rozhodlo se Ministerstvo vnitra žadateli a jeho synovi státní občanství ČR neudělit a jejich společnou žádost zamítnout.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat do 15 dnů od jeho doručení rozklad ministru vnitra, a to podáním učiněným k oddělení státního občanství a matrik Ministerstva vnitra (§ 152 odst. 1 správního řádu).

JUDr. Jana Ferklová
referent společné státní správy a samosprávy